

Děčínská hlíva 2006

Michal Šulc, 13. 1. 2006

Je to už skoro týden, ale protože šlo o vycházku velmi zajímavou a dobrodružnou, nedá mi to a musím se k ní vrátit. Mám na mysli akcičku "Děčínská hlíva 2006", která se dne 8. 1. uskutečnila v přílabské přírodní památce Nebočadský luh a při které jsem měl tu čest seznámit se s Martinem, Bobem a jeho sestrou:

Takže houbovycházka se odehrála v Nebočadském luhu. Na internetu jsem se mohl dočíst, že jde o jediné chráněné území v nivě řeky Labe, zahrnující slepé rameno řeky a poloostrov s měkkým luhem, přičemž lužní porost tvoří topoly, vrby a vtroušený jilm. Dočetl jsem se také, že místo je významným hnízdištěm převážně vodních ptáků a hlavně – že tam žijí bobři. Představoval jsem si tedy lužní lesík a v něm skryté slepé rameno, jehož břehy jsou perforovány zarostlými lagunami (v textu se psalo o jakýchsi hrázkách z konce 19. století, které vytvářejí několik zanášejících se lagun).

Asi už tušíte, že jsem byl skutečným stavem překvapen. Nemusel jsem – v textu se přeci psalo o lužním porostu, nikoliv o lužním lese, navíc tam byla zmínka o tom, že pozemek není veden jako les, nýbrž jako ostatní nezemědělská plocha. Ano, tak nějak mi to tam také na první pohled připadalo:

Nutno říct, že jsem byl sice překvapen, ale nikoliv zklamán. Představa, že v takovém "marastu" rostou houby a žijí bobři, se mi zamlouvala. A to jsem netušil, že tam toho na nás čeká ještě trochu víc...

Když jsem dorazil, Martin a Bob se sestrou se již trošičku u slepého ramene prošli a potkali větší množství penízovek sametonohých. Přemístili jsme se kousek dál a hned na začátku jsme našli Hlívu ústřičnou, Ucho Jidášovo a další sametonožky. Některé sametonožky byly opravdu velké, o dost větší než na tomto snímku:

Martin nám ukázal obří již zašlé šupinovky, které se nedávno objevily na nahouby.cz, a Bob našel i oku lahodící Rosolovku mozkovitou. Zhlédli jsme místo řádění Bobra evropského a u jedné vyhrabané jámy licitovali nad tím, zda je to také bobří práce. Martin přišel s tím, že nikoliv, že je nejspíše od divokých prasat. "Divočáci tady, v místě, kde je z jedné strany řeka a z druhé strany silnice a trať?", podivoval jsem se v duchu. "Oni sem chodí na topinambury", dodal Martin. To už jsem se na něj, já nevzdělanec, musel podívat, jestli si z nás nedělá legraci. Nedělal. Vyznavači alternativních potravin, vzhůru do Nebočadského luhu – je porostlý topinambury a hlívami!:

Ještě ta Bobova Rosolovka mozkovitá:

Hlív bylo opravdu požehnaně, jedna mne však překvapila: To jsem takhle utrhl střední plodnici a koukám – vlezl jsem někomu do domečku. Nevěřil bych, že i v těchto dnech, kdy plodnice byly skoro zmrzlé, v nich narazím na živého červa:

Jenže to největší překvapení nás teprve čekalo. Martin a Bob s Majkou byli trochu napřed, protože jsem se zdržel natáčením. Neviděl jsem je, ale díky praskání suchých stonků a naplavených klacků jsem o nich měl dobrý přehled. Najednou jsem zaslechl hrozný rámus – tři kusy černé zvěře se prohnaly cca 15 m ode mne. Více jsem viděl jen zadní dva, prvního jsem zahlédl jen kousek (což je škoda, protože ten prý byl pěkně narostlý). Pak bylo ticho, žádné vzrušené volání nebo něco takového. Zahulákám tedy na kolegy, jestli je vůbec viděli. "Jo, a ještě tady máme jednoho obklíččenýho!", odpověděl Martin. Popravdě řečeno, dokázal jsem si představit lepší zábavu než s holýma rukama obklíčovat divočáka, tím spíš, že s divočáky mám z dětství nepříjemnou zkušenost, ale nezbylo mi nic jiného, než jít pomalu dopředu s připravenou kamerou a čekat, odkud ten chlapák vyrazí. Nečekal jsem dlouho, ale protože vyrazil odjinud, než jsem předpokládal, nenatočil jsem vůbec nic. Tak jsem si oddechnul a šel jsem si zase po svých – kousek dál ležel kmen a na něm opět pěkné sametonožky. Tyhle jsou však z jiného kmene:

Za kolegy jsem pokračoval jinými pěšinami, než kterými se vydali oni. Na zbytcích sněhu jsem si všiml evidentně čerstvých kančích stop, z nichž jedny byly obzvláště velké. Ale i když vedly do míst, kam jsem mířil, moc se mnou nehnuły. "Vedou sice opačným směrem, ale určitě patří těm před chvílí vyplašeným kusům", říkal jsem si. Nepatřily. Jak se tak rozhlížím po okolním naplaveném dřevě, potenciálním to líněšti sametonožek, vyrazila ze sotva sedm metrů vzdálené zmeři naplavených větví tři prasata, z nichž to první mohlo mít tak 150 kg. Krve by se ve mně nedořezal, ale jenom chvilku. Vždyť je přece úplně normální jít v zimě na houby do luhu, kde je jeden strom na 100 m², mít po jedné straně 50 m daleko řeku, po druhé straně 100 m

daleko silnici s tratí, a potkávat při tom divočáky pěkně zblízka jako na běžícím pásu. A tak jsem si začal připravovat kameru, udělal jsem krok dopředu a... z toho samého úkrytu vyletěl ještě jeden divočák. Už jsem se ani moc nelekl a spíš jsem lítoval, že jsem ho zase nestihl natočit... Takže prasata nebyla 3, jak uvedl Martin, ale bylo jich 8. Když jsem nad tím pak doma přemýšlel, říkal jsem si, že stejně jako jsem si hlídal pozici kolegů podle rámusu já, tak si hlídala naši pozici i prasata. Proto vždy vyrazila tak, že nás minula (díkybohu). Také mi připadalo zvláštní to velké prase v čele v obou případech. Řekl bych, že macek je vpředu pro svou průraznost, že klesí cestu ostatním... Tak tohle je to místo, ze kterého mne ta kančí čeládka tak úspěšně vylekala:

Byl to tedy také "pěkněj adrenalin", jak by asi řekl Tonda Kralupák. Skutečně to byla nádhera – zvláštní krajina, krásné houby a překvapivé rostlinstvo i zvířena – topinambury, divoká prasata, "exotický" bobr zastoupený svými díly (na snímku bobří nora; labští bobři si hráze nestaví, jak nás poučil Martin):

No a také bezva lidi (vlevo Bob, vpravo Martin):

A hmotný výsledek naší výpravy? Famózní! Tedy alespoň ten Boba a Majky. Martin nesbíral, jen ukazoval místa, a já si hodně vybíral. Nebo si mám vymyslet jinou výmluvu pro to, že jsem horší houbař?... Tady je ten Bobův koš ("A pak že nerostou!", neodpustil si Bob před kamerou):

No a nakonec jsme všichni chvíli poseděli v jedné děčínské restauraci a trochu popovídali. Ale i když se mluvilo a mluvilo, nestihl jsem svým spoluvýletníkům za bezva zážitek poděkovat. Napravím to tedy: Děkuji Ti, Martine, za ukázkou tohoto velmi zajímavého místa, díky Ti, Bobe, za pozvání a díky, Majko, za milou přítomnost. Díky také Tobě, Nebočadský luhu, mimo jiné i za tohle:

